

בס"ד, ערב ש"ק לסדר "ושכנתי בתוך בני ישראל", תצוה / זכור / פורים, תשפ"ו

"קוד למשלוח מנות"

ג. עכשיו: שכן של השולח יקנה לשולח 'סודר' (קנין סודר) ותמורת זאת השולח שזוכה בסודר מקנה למקבל את משלוח המנות!

הם התפעלו מהרעיון. אבל למדן ששמע מהענין מחה באומרו ש"קנין סודר" איננו "מתנה" אלא "דרך מקח"² וכך לא שולחים מתנה של "משלוח מנות". ועוד שהמקבל כבר הגביה את המזוודה מיד בהגיעה לביתו כך שהיא כבר שלו ואי אפשר להתחיל את התהליך, ומה יעשו עתה?

השולח הגה רעיון מקורי שאיש לא חשב עליו מראש. הוא הכין משלוח מנות חדש, פתח את דלת ביתו צעד כמה צעדים לדירה שמולו והגיע

לדירת חבירו (כן, זה אותו אחד שקיבל את המשלוח ברחפן) ונתן לו

אותו באופן אישי! אמנם הוא הכיר את שכנו 'במעועמס' אבל הם עד עתה תיקשרו ביניהם רק במסרים והודעות ומעולם לא עלה בדעתם להיפגש פנים בפנים, ואף שיש הסוברים שמשלוח מנות צריך להיות דוקא באמצעות שליח, השולח סמך על המקילים - להרבות אהבה ואחווה ושלוש ורעות!

הרחפן נחת במרפסת ביתו בדיוק בשעה בה התקבלה הודעה: "משלוח

המנות מאת... מגיע עתה

אליך למרפסת, לפתיחת

המזודה המתכתית יש להקיש את הקוד... "בסיום ההודעה נכתב: "על פי הוראת הרבנים, ניתן לשלוח מנות באמצעות רחפן ויוצאים בכך ידי חובת המצוה"¹.

הוא הקיש את הקוד אבל גם לאחר כמה נסיונות - המזוודה לא נפתחה. הוא הוטרד מהמחשבה שחבירו רצה לקיים מצות משלוח מנות וכיון שהוא לא יכול להגיע למנות מחמת הנעילה, השולח לא יוצא ידי חובת משלוח מנות שהרי משלוח מנות אמור להיות ראוי לסעודת פורים ועתה שהוא אינו יכול לפותחו השולח לא קיים את המצוה וגם אין כאן ריבוי אחווה ורעות!

הוא יצר קשר עם השולח באמצעות הודעה ושניהם טיכסו עצה מה לעשות. השולח הציע הצעה מתוחכמת (נא לעקוב...):

א. המקבל יגביה את המזוודה הסגורה על מנת לקנותה ובתמורה הוא יקנה למשלח לחמניה ועוף שבביתו (קנין חליפין).

ב. התוצאה" לחמניה ועוף בביתו של המקבל שייכים לשולח הראשון.

² עיין ב"מ יא: ומקראי קודש (הר"י), פורים פרק י"א הערה מ"ד בשם הרב נבנצאל.

¹ עיין בספר "משלוח מנות ברחפן".

